

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Dohálom, Lúčna 491, Trenčianska Turná, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 NcC 28/2015 a jeho uznesením z 12. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne

(ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 NcC 28/2015 a jeho uznesením z 12. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým rozhodol o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti proti zákonnej sudkyňi Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) Mgr. Lenke Kvasnicovej (ďalej len „zákonná sudkyňa“) tak, že nie je vylúčená z prerokovávania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 18 C 12/2014.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je navrhovateľom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 C 12/2014 „*vo veci o porušenia zákona*“. Ako odporca vystupuje v tomto konaní Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trenčíne.

Sťažovateľ v súdnom konaní vzniesol námietku zaujatosti, v ktorej uviedol, že u zákonnej sudkyne možno mať pochybnosti o jej nezaujatosti pre jej pomer k nemu. Uvedené vyplýva z toho, že „*sudkyňa nie je voči nemu neutrálna, má voči nemu negatívne predsudky, svoje antipatie k nemu dala opakovane ostentatívne najavo, preukázala nedostatok schopnosti ovládať svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov a neschopnosť vyrovnat' sa vnútorne s jeho námietkami v priebehu konania a s kritikou jej konania*“.

Sťažovateľ považuje uznesenie krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokovávania a rozhodovania veci vedenej pred okresným súdom, za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ nepreukázal žiaden kvalifikovaný dôvod na vylúčenie zákonnej sudkyne a také skutočnosti neboli zistené ani zo súdneho spisu, ani z vyjadrenia zákonnej sudkyne, a teda nezistil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne.

Sťažovateľ uviedol, že hoci si je vedomý, že meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka, je potrebné zohľadniť súdnu prax v obdobných veciach, v zmysle ktorej za „*nestranného sudcu považuje takého, ktorý je podľa svojho vedomia a svedomia a z titulu funkcie nezávislý na prejednávanej veci a účastníkoch sporu*“.

(ich zástupcov) v tom zmysle, že je voči nim neutrálny, že voči nim nemá žiadne predsudky, sympatie ani antipatie, teda že účastníci sú v jeho očiach úplne rovní... Práve nestrannosť sudcu je zárukou riadneho výkonu základného práva jednotlivca na spravodlivú súdnu ochranu a spochybnenie nestrannosti sudcu má za následok povinnosť iného súdneho orgánu preveriť, či vyslovené pochybnosti sú spôsobilé prelomiť právo jednotlivca na zákonného sudcu v zmysle č. 48 ods. 1 ústavy, tzn. sudcu na príslušnom súde, ktorý sa má od počiatku s napadnutou vecou zaoberať. (Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 31. 01. 2011, sp. zn. 1Ndz/1/2011).“.

Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že sudca má dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná, k účastníkom konania je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov. Uznesenie krajského súdu podľa sťažovateľa síce vychádza z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), avšak jeho odpoveď na sťažovateľom vznesenú námietku zaujatosti nie je relevantná, pretože sa nezaoberá podstatnými okolnosťami uvádzanými sťažovateľom. Zákonná sudkyňa sa počas pojednávania sťažovateľovi sarkasticky vysmievala, čo nie je možné považovať za neutrálny postoj sudcu k účastníkovi konania, ani za prejav, ktorý nemá žiadne predsudky ani antipatie. Názor krajského súdu vyslovený v napadnutom rozhodnutí, že ide o subjektívny pocit sťažovateľa, nie je možné podľa názoru sťažovateľa akceptovať. Rozhodnutie krajského súdu považuje sťažovateľ za jednostranné a účelové.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 NcC 28/2015 a jeho uznesením z 12. novembra 2015 porušené bolo, uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a krajský súd zaviazá zaplatiť mu trovy konania v sume 284,08 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 18 C 12/2014 o nevyklúčení zákonnej sudkyne z jej prerokovania a rozhodovania.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že krajský súd porušil jeho označené práva napadnutým uznesením krajského súdu v súvislosti s konaním o námietke zaujatosti tým, že:

- uznesenie krajského súdu je arbitrárne a neodôvodnené,
- boli splnené zákonné predpoklady na vylúčenie zákonnej sudkyne okresného súdu z prerokovania a rozhodovania vo veci sťažovateľa pre jej pomer k sťažovateľovi, ktorý sa vyznačuje jej negatívnym postojom k nemu.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že sťažovateľ na pojednávaní konanom 19. októbra 2015 vzniesol námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi okresného súdu, ktorú zopakoval a doplnil v podaní doručenom okresnému súdu 2. novembra 2015, ktorú

odôvodnil tým, že sudkyňa dáva nepokryte najavo svoje antipatie proti nemu, pohŕda ním, čím je jej objektívna nestrannosť v danej veci spochybnená.

V relevantnej časti napadnutého uznesenia krajský súd k podstate argumentácie sťažovateľa uviedol:

„V predloženej veci navrhovateľ nepreukázal žiaden kvalifikovaný dôvod na vylúčenie sudkyne Mgr. Lenky Kvasnicovej z prejednávania a rozhodovania danej veci. Takéto skutočnosti nadriadený súd nezistil ani z obsahu spisu, ani z vyjadrenia sudkyne Mgr. Lenky Kvasnicovej. Základom pre vylúčenie sudcu môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody stanovené v § 14 ods. 1 O. s. p.

Podľa § 14 ods. 3 O. s. p dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Z ust. § 15a ods. 5 O. s. p. pritom vyplýva, že na námietku, spočívajúcu v takýchto okolnostiach (t. j. okolnosti týkajúcich sa postupu súdu v prejednávanej alebo inej veci), sa neprihliada.

Krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodíť pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne. Vychádzal pri svojom posudzovaní z toho, že nestrannosť sudcu sa prejavuje v dvoch aspektoch. Prvý spočíva v rýdzo osobnom presvedčení určitého sudcu v danej veci. Keďže ide o subjektívnu kategóriu, vyjadrujúcu vnútorný psychický vzťah samotného sudcu k prejednávanej veci (zahrňuje vzťah sudcu k predmetu konania, jeho účastníkom a právnym zástupcom), je o nej schopný vypovedať jedine sám sudca. Takto úzko ponímaná kategória nestrannosti by však nenašla v praxi uplatnenie bez jej vyjadrenia aj v širšej, a to objektívnej rovine. Za objektívne nemožno považovať len to, ako sa nestrannosť sudcu javí navonok (napríklad účastníkovi konania), ale najmä to, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne založiť pochybnosti o tom, či sudca disponuje určitým vzťahom k danej právnej veci. Z uvedeného vychádza judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, kam patrí osobné presvedčenie a správanie sa sudcu vo veci a objektívne hľadisko, ktoré spočíva na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu.

Krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (článok 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky). Vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno preto len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. O takýto prípad, kedy by bolo potrebné sudcu vylúčiť, však v tejto právnej veci nejde.

Teda nielen so zreteľom na subjektívne hľadisko, prezentované vo vyjadrení namietanej sudkyne, že sa necíti byť zaujatá, ale aj z objektívneho pohľadu, dospel krajský súd k záveru, že nejestvujú dôvody, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o nestrannosti súdneho rozhodovania namietanej sudkyne.

Krajský súd poukazuje i na skutočnosť, že sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení zmien a doplnkov a je povinný prejednať a rozhodnúť všetky veci, ktoré mu boli pridelené v súlade s platným rozvrhom práce súdu. Obsah tohto práva a povinností je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplynúť len z naplnenia zákonných predpokladov, ktoré však neboli v prejednávanom prípade splnené.“

Z posudzovaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že svoje rozhodnutie o nevyklúčení zákonnej sudkyne okresného súdu z prerokovania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 18 C 12/2014 odôvodnil okrem iného aj poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej konštantne vychádza aj ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (a to aj v spojení s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj poukazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné opakovane poukázať na svoju ustálenú judikatúru k základnému právu na zákonného sudcu (napr. I. ÚS 126/03, I. ÚS 121/06), v rámci ktorej spravidla zdôrazňuje, že pri skúmaní podstatných náležitostí

pojmu „zákonný sudca“ treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy a dohovoru o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva. Existencia nestrannosti musí byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybniť. Z tohto pohľadu môže mať dokonca určitý význam aj tzv. zdanie (javenie sa) pochybnosti (appearance of bias). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok ESLP vo veci Delcourt v. Belgicko, 1970, séria A, č. 11, podľa ktorého „*spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale musí sa aj javiť, že je vykonávaná*“ (porovnaj citovanú časť z odôvodnenia uznesenia krajského súdu). Podstatnou je dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať (III. ÚS 16/00).

Ústavný súd považoval za potrebné tiež zdôrazniť, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02).

Ústavný súd konštatuje, že namietaný postup krajského súdu v napadnutom konaní nevykazuje znaky arbitrárnosti, pričom zároveň považuje právne závery krajského súdu

vyjadrené v jeho uznesení za legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by uzneseniu krajského súdu bolo možné vyčítať jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti uzavrel, že skutkové alebo právne závery krajského súdu nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na prerokovanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v občianskom súdnom konaní garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prerokovania pre zaujatosť v zmysle ustanovení § 14 až § 16 OSP. Obsahom základného práva na prerokovanie vecí pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (t. j. samotného sudcu, ktorý podal takýto návrh podľa § 15 OSP, resp. účastníka súdneho konania, ktorý podal návrh podľa § 15a ods. 1 OSP) a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie vecí nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia vecí pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy. Základom nezávislosti a nestrannosti súdu je dosiahnuť právnu istotu, že práve sudy sú tými orgánmi štátu, ktoré poskytnú účinnú a nespochybniteľnú ochranu práva. Európsky súd pre ľudské práva pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem jeho nezávislosti je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Podľa názoru ESĽP sa subjektívna stránka nestrannosti sudcu týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokovanej veci a k účastníkom konania. Kľúčovým prvkom rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania (jeho právneho zástupcu) je objektívne oprávnená. V každom

jednotlivom prípade treba rozhodnúť, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že naznačujú nedostatok nestrannosti súdu (rozsudok ESLP vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu z 20. 5. 1996). Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (účastníkovi konania), ale to, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

V posudzovanom prípade zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že sa necíti byť zaujatá, účastníkov konania až do pojednávania nepoznala, k prerokovávanej veci nemá žiaden vzťah. K oboj zúčastneným stranám pristupuje nestranne a nezaujato. Vnútorne pocity zákonnej sudkyne o svojej nestrannosti a nezávislosti treba akceptovať a predpokladať (pokiaľ sa nepreukáže opak), že nezakladajú dôvod jej zaujatosti.

Z objektívneho hľadiska sa sťažovateľ snaží spochybniť nestrannosť zákonnej sudkyne, avšak ústavný súd je toho názoru, že argument vyvodzujúci zaujatosť len zo subjektívnych pocitov sťažovateľa založených na posudzovaní mimiky, gestikulácie a spôsobe komunikácie sudkyne počas pojednávania nemôže sám osebe bez ďalších skutočností postačovať na založenie pochybnosti o (ne)zaujatosti zákonnej sudkyne k účastníkovi konania.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane uvádza, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd jeho sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní nezistil takú príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom krajského súdu v napadnutom konaní a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich

porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016